

Heslo od bunkra z vankúšov

Boli raz traja dobrí kamaráti, ktorí sa volali Šimon, Maxo a Paťo. Jedného upršaného dňa sa Šimon a Paťo rozhodli prísť k Maxovi. Ako prvý prišiel Šimon a asi o pol hodinu neskôr prišiel aj Paťo. Dlho rozmýšľali, ako sa budú hrať až odrazu Šimon povedal: „Čo keby sme si postavili bunker z vankúšov.“ Maxo s Paťom hneď súhlasili. Maxo navrhol ešte jednu vec: „Mohli by sme vymyslieť aj heslo, aby nám tam nikto nelozil.“ „To je super nápad“ povedali jednohlasne Šimon a Paťo. „Ale najprv ho postavme a až potom vymyslíme to heslo.“ povedal Šimon. Chlapci sa teda dali do stavania. Priniesli si všetky vankúše z bytu a začali stavať. Vo vnútri bunker podopierala stolička, mali dokonca aj okná. Ten bunker bol proste parádny. Úplne bez problémov sa tam vmestili tri deti. „Ten bunker je úplne skvelý!“ zvolal Šimon. „Podme dovnútra.“ navrhol Paťo. Keď chlapci vošli do bunkra stalo sa niečo nevídané. Akoby ich ten bunker niekam premiestnil. Do úplne inej dimenzie! Čo teraz budú robiť?! Stále sú totiž v ich, teda asi už nie ich bunkri. A vtedy sa to všetko začalo. Odrazu k nim bunker prehovoril: „Ahojte, chcete sa dostať domov? Ak áno musíte sa dostať von z tohto bunkra. Je síce z vankúšov, ale z takých pevných že ich neprerazí ani slon. Musíte zistiť aké je heslo.“ Chlapci sa na seba len vystrašene pozreli. Ako majú zistiť aké je heslo?! Sú stratený. Alebo nie? „Ak si neviete rady poradím vám. Prvá náповeda znie: Má to kolesá a jazdí to, nie však po ceste. Prvé písmeno odpovede si zapamätajte, túto náповedu už znova mať nebudete.“ povedal bunker. Chlapci rozmýšľali až nakonie Paťo povedal: „Má to kolesá a nejazdí to po ceste, má to kolesá a nejazdí to po ceste, má to kolesá. Už viem čo to je! Predsa vlak!“ povedal nadšene. „Bunker povedal, že si máme zapamätať prvé písmeno. Takže V.“ povedal Šimon. „Skvele chlapci“ ozval sa bunker „ďalšiu náповedu získate, keď cez dravú riekú v mojich útrobach prejdete.“ „No dobre, ale kde je?“ ozval sa Maxo. „Ja myslím že musíme ísť tamtou chodbou, žiadnu inú tu nevidím.“ povedal Paťo. Chlapci sa teda vybrali jedinou možnou cestou. Išli už asi hodinu keď sa konečne dostali k rieke. „Konečne!“ povedali jednohlasne. „Ale čo teraz?“ opýtal sa Maxo. Paťo mu vzápätí odpovedal: „Musíme sa nejakým zázračným spôsobom dostať na druhú stranu.“ „Ale ako?“ opýtal sa znova Maxo. „Chlapci tá rieká predsa nie je široká, je

síce dravá ale určite nie široká.“ povedal Šimon. „Má pravdu, skúsme ju preskočiť“ navrhol Maxo. Najprv skočil Šimon, potom Maxo a nakoniec Paťo. Vtom sa znova ozval bunker: „Teda musím uznať že som vás trocha podcenil, ale stále nie je koniec. Indícia znie: Je plná vody, nie však hlboká, otravuje často ale nie každý deň. Tento krát si zapamätajte posledné písmeno odpovede.“ „No super jedna hádanka lepšia ako druhá!“ povedal naštvane Paťo. Maxo so Šimonom na neho len udivene pozerali. „Trochu sa zamysli Paťo, veď to je úplne ľahké.“ povedali mu. „Nemám ani potuchy, čo to môže byť“ povedal Paťo namrzene. „Predsa mláka!“ povedal Maxo. „Aha, to ma nenapadlo.“ zasmial sa Paťo. Chlapci už teda mali dve písmená: V a A. „Dobre máte ďalšie písmeno no a? Stále vás ešte čakajú aj horšie veci! Nikdy sa odtiaľto nedostanete!“ ozval sa rozhorčený bunker. „Dobre chalani poďme ďalej tou chodbou“ navrhol Šimon. Pobrali sa teda ďalej. Išli a išli už asi dve hodiny a stále nič nenachádzali, keď odrazu Maxo ťukol do Šimona: „Vidíš to čo vidím ja?“ opýtal sa ho vystrašene. Šimon sa pozrel smerom kam ukazoval Maxo a uvidel veľmi, veľmi veľa PAVÚKOV!!! „Toto nevyzerá najlepšie.“ pridal sa k rozhovoru Paťo. „Vitajte pri mojej ďalšej skúške!“ zakričal bunker „Som zvedavý, ako si s ňou poradíte.“ Chalani sa dohadovali, kto skúsi ako prvý prejsť. Nevedeli sa však dohodnúť a tak sa rozhodli vyriešiť to dospeláckym spôsobom: Varešky varešky! Ako prvý vypadol Maxo a Šimon s Paťom si dali kameň, papier, nožnice o to, kto pôjde ako prvý. Vyhral Šimon. Paťo teda pomalým ustráchaným krokom vykročil k pavúkom. Omylom na jedného stúpil a radšej zavrel oči. Nechcel vidieť, čo pavúk urobí. Ten však akoby nič necítil. Paťo na neho stúpil znova a jeho noha prešla cez pavúka. Bol to snáď duch? Paťo sa pozrel hore a uvidel malé modré svetielka. A vtom mu to došlo. Veď to je iba hologram! „Chalani poďte je to iba hologram!“ zakričal na ostatných. Tí sa za ním hneď rozbehli a rýchlo prebehli cez hologramy. „Vy ste prešli cez moje pavúky?“ opýtal sa s údivom bunker. „Boli to iba hologramy.“ odvetili chlapci. „No dobre ako chcete, dostanete ďalšiu indíciu: Ostrý predmet, nebezpečný je, má dve ostré hrany, na delenie papiera určený je. Začiatkové písmeno si musíte zapamätať, inak sa odtiaľto nedostanete.“ Chlapci pár sekúnd premýšľali a Šimon sa rýchlo ozval: „Vážne? Tie hádanky sú čím ďalej tým ľahšie! Predsa nožnice!“ „Takže N.“ skonštatoval Maxo. „Máme už V, A, N“ povedal Paťo. Šimon, Maxo a Paťo pokračovali vo svojej ceste tunelom. Premýšľali aké slovo je heslo. Stále si

v hlavách opakovali V, A, N. Čo to môže znamenať? Stále na to nevedeli prísť. Maxo navrhol že by sa mohli najesť. Predsa len, odkedy ich to sem vtiahlo nejedli. Keďže do bunkra akurát niesli jedlo tak mali nejaké vo vačkoch. Šimon vytiahol čokoládovú tyčinku, Maxo slané tyčinky a Paťo našiel jablko. Keď dojedli pokračovali v ceste. Prišli až k polorozpadnutému mostu. Našťastie most bol dosť pevný na to, cez neho mohli prejsť. Keď prišli na druhú stranu, bunkru moc do reči nebolo. Aspoň pre tento krát. Povedal im iba hádanku a že si majú zapamätať prvé písmeno odpovede. Hádanka bola: V Austrálii žije ale kengura to nie je, je to medveď ale medveď to nie je. A skončili nikto odpoveď nevedel. Keď to už Šimon aj Paťo vzdali odrazu Maxo zakričal: „Je to Koala!!! Koala patrí totiž medzi medvede a žije len v Austrálii!“ Ostatní ho mali chuť objasniť. Mysleli že sú stratení. Už mali štyri písmená: V, A, N, K. Začína to pripomínať slovo vankúš. No uvidíme. Tento krát chlapci ale nemohli ísť pešo pretože tu bolo „jazero“. A tak sa dali do plávania. Bolo to pre nich príjemné osvieženie. Keď doplávali na druhý breh bunker im povedal: „Teraz dostanete poslednú nápovedu. Z látky je vyrobený, v zime ho potrebuješ. K písmenám pridajte prvé písmeno odpovede. Keď si budete myslieť že už viete heslo zadajte ho do obrazovky pred vami.“ Šimon chvíľu rozmýšľal a potom povedal: „Predsa šál!“ Všetci s ním súhlasili a tak si na zem napísali: V, A, N, K, Š. Dopíňali rôzne písmená a po pár minútach im to došlo. Predsa VANKÚŠ! Rýchlo to išli zadať do obrazovky. V, A, N, K, Ú, Š. Chvíľu čakali a potom na obrazovke zasvietilo červené svetielko. NESPRÁVNE?! Keď to nie je vankúš tak potom čo? „A čo tak skúsiť plurál!“ zvolal Maxo. Napísali teda vankúše. Zrazu sa ocitli späť v ich bunkri. U Maxa doma. „Mami, tati už sme späť!“ zakričal Maxo. „Ale veď ste boli stále tu, pred chvíľou ste boli pre jedlo v kuchyni!“ odpovedala mu mama. Počkať čo?! Pred chvíľou boli v nejakej inej bunkrovej dimenzii a nikto si to ani nevšimol? Šimon a Paťo na neho len s prekvapením pozerali. „A odkiaľ presne sme späť? Ja ani neviem, že sme niekde boli.“ povedali Paťo a Šimon. Maxo chvíľu premýšľal a potom mu to došlo. Nie, nie celé to bola iba jeho fantázia! V tom bunkri sa tak natrápili a ona to je celý čas iba výplod jeho fantázie, ktorý netrval ani sekundu! To je snáď zlý vtíp! Ale keď sa nad tým trochu zamyslí aspoň si užil trochu napätia a zábavy. No čo už. Takto sa skončilo ich dobrodružstvo.